

lách ludových, kterým byl nahrazen stížností citovaný předpis § 12 odst. 1 zák. čl. XXVII:1907 (arg. § 33 odst. 1 zák. čl. XVI:1913) se udržovateli škol obecních a církevních rovněž bezpodmínečně ukládá povinnost, zvýšiti platy učitelů až do výše tímto zákonem stanovené.

Není tudíž důvodnou námitka stížnosti, že školská stolice není povinna řídícímu učiteli N. vypláceti ředitelský přídavek z toho důvodu, že ex lege není k tomu zavázána, poněvadž k jeho úhradě neobdržela dosud státní podpory. Tím padá však i námitka vadnosti řízení, že úřady nezjistily, zda zvláštní daň 5%ní ve smyslu ustanovení § 12 zák. čl. XXVII:1907 v souvislosti s ustanovením § 35 zák. čl. XXXVIII:1868 a § 25 prov. nař. min. vyuč. č. 76.000/1907 je v daném případě vyčerpána a zda proto stěžující si školská stolice požívala státní podpory. Neboť je-li okolnost, zda udržovatelka školy má na státní podporu nárok nebo ne a zda podpora ta byla jí vyplacena, nerozhodnou pro právní povinnost udržovatelky církevní školy, vypláceti učiteli na této škole jeho služební platy, pak není vadou řízení, když v daném případě tyto okolnosti nebyly v adm. řízení vyšetřeny.

Proti druhému důvodu nař. rozhodnutí poukazuje stížnost na to, že školská stolice vyslovila v zápisnici z 28. listopadu 1927, že nepřejímá placení přídavku správcovského, ale že bude k tomu účelu žádati o státní podporu, kteréžto stanovisko má oporu v citovaných ustanoveních starších zákonů. Řídící učitel Jan N. vzal prý toto rozhodnutí na vědomí. Tím stížnost patrně chce dovozovati, že usnesením školské stolice z 28. listopadu 1927 byl nárok Jana N. na ředitelský přídavek již pravoplatně zamítnut. Leč pouhým usnesením školské stolice o sobě, že obec církevní nepřejímá placení ředitelského přídavku, nebylo ještě s právním účinkem vůči Janu N. vysloveno, že se jeho nárok na ředitelský přídavek zamítá, neboť usnesení to zůstalo vnitřním děním řečené korporace i když Jan N. byl snad mu přítomen jako zapisovatel a nestalo se vůči němu pravotvorným aktem, dokud mu nebylo ve formě úředního vyhotovení vydáno. Z té pouhé skutečnosti, že školská stolice se usnesla, že nepřejímá placení ředitelského přídavku, že usnesení tomu byl Jan N. přítomen a vzal je bez protestu na vědomí, nemůže tedy stížnost důvodně dovozovati, že není povinna Janu N. ředitelský přídavek vypláceti.

Č. 10.582.

Zdravotnictví: * Zákon o potírání nakažlivých nemocí č. 67/1913 ř. z. neupravuje otázku náhrady nákladů spojených s nemocničním ošetřením osob onemocnělých nakažlivou nemocí.

(Nález ze dne 31. května 1933 č. 7395.)

Prejudikatura: Boh. A 6081/26.

Věc: Rada hlavního města Prahy (vrch. mag. kom. Dr. Václ. Bílek) proti zemskému úřadu v Praze (koncípista pol. správy Dr. Štěp. Nabák) o náhradu léčebného.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ve sporu mezi radou hlavního města Prahy a obcí O. o náhradu léčebného v částce 989 Kč, kteréžto výlohy vznikly obci pražské léčením a ošetřováním Marie K., příslušnice obce O., spálou onemocnělé, v městské nemocnici »Na Bulovce« v době od 17. listopadu do 23. prosince 1928, rozhodl okresní úřad v B. rozhodnutím z 29. ledna 1930 na základě § 29 zák. ze 3. prosince 1863 č. 105 ř. z., že obec O., jakožto obec domovská jest povinna vyznačené léčebné výlohy obci pražské zaplatiti.

Nař. rozhodnutím vyhověl zemský úřad v Praze odvolání obce O. z těchto důvodů: »Není sporu o tom, že se v daném případě jedná o výlohy za opatření podle § 7 epid. zák. Výloh těch nehradí však obec domovská, nýbrž obec pobytu nemocného jako výlohy zdravotněpolicejní. To vysvětluje jasně z ustanovení §§ 43 odst. 2 a 37 a 36 posl. odstavců epid. zák. Proto byl výměr v odpor vzatý zrušen a uznáno, že výlohy má nésti hlavní město Praha ze svého.

O stížnosti uvážil nss:

Na sporu je otázka, kdo je povinen nahraditi výlohy, jež vznikly ošetřováním a léčením Marie K. za jejího pobytu v městské nemocnici pražské v době od 17. listopadu do 23. prosince 1928. Nesporno je, že Marie K. onemocněla spálou, že pro tuto nemoc byla po uvedení do nemocnice léčena, že domovskou její obcí jsou O. a že v době svého onemocnění bydlela v Praze. Žal. úřad vyslovil, že jde o případ § 7 zák. o zamezení a potlačení přenosných nemocí č. 67/13 ř. z. a že proto výlohy ony jako výlohy zdravotně-policejní nenese domovská obec O., nýbrž obec pobytu, v daném případě město Praha. Stížnost popírá zákonitost nař. rozhodnutí a dovozuje, že zákon citovaný vůbec nikde neřeší otázku, kdo je povinen nésti výlohy nemocničního léčení a ošetřování osoby onemocnělé nakažlivou nemocí. Proto nemohl a neměl úřad spor řešiti podle tohoto zákona, nýbrž podle zák. domovského a chudinského a byl by pak musel dospěti k závěru, že ne Praha, ale O. musí výlohy ty nésti.

Nss shledal, že nař. rozhodnutí spočívá na mylném právním nazírání. Žal. úřad totiž, jak je patrné ze slov: »Není sporu o tom, že jedná se o výlohy za opatření podle § 7 epidemického zák.« a jak potvrzeno bylo i vývody přednesenými zástupcem žal. úřadu při veřejném ústním líčení, vychází zřejmě z názoru, že pod pojem izolace nemocného, jak pojem ten má na mysli § 7 cit. zák., patří i léčení a ošetřování nemocného. Vycházeje z tohoto zásadního nazírání, dospívá pak k závěru, že obec pobytu, jsouc povinna postarati se o izolaci onemocnělé osoby, je povinna nésti i výlohy ošetřování a léčení, byla-li izolace provedena tím, že nemocný byl převezen do nemocnice.

Nss nesdílí však názor žal. úřadu, že k izolaci, jak ji má na zřeteli cit. § 7, patří i léčení a ošetřování nemocného. Onen § 7 je ve hlavě II. zák. č. 67/13, která jedná o opatřeních, aby nemoce, které podle § 1 je oznámiti, byly zamezeny a potlačeny. Paragraf 6 nařizuje, že při každém podezření takové nemoci mají býti bez průtahů učiněna potřebná opatření, aby zamezeno bylo další šíření této nemoci, ve smyslu následujících ustanovení na dobu nebezpečnosti nákazy. Ona následující ustanovení uvedena jsou v §§ 7 až 28, z nich § 7 je nadepsán: »Izolace nemocných«. Všechna tato ustanovení, jak jde z jejich nadpisů a jejich

obsahu, mají jen ten účel, aby bylo zamezeno a potlačeno další šíření nakažlivé nemoci. Proto má nemocný býti izolován, proto mají býti určité předměty desinfikovány, určité osoby z učelišť vyloučeny, obmezeno používání veřejných lázní, užívání podezřelé vody a učiněna další opatření v citovaných §§ dále uvedená. I izolace uvedená v § 7 má jen ten účel a cíl. Nemůže-li býti účelně provedena v bytě nemocného, má nemocný býti dán do nemocnice nebo jiné vhodné místnosti (§ 7 2. odst. cit. zák.). Opatření stran izolace náleží učiniti v první řadě obci, jak výslovně ustanovuje § 43 v odst. druhém. Že obcí tou je obec pobytu nemocného, plyne z povahy věci.

Ale z toho, že obec pobytu je povinna postarati se o to, aby nakažlivou nemocí onemocnělý byl izolován, neplyne samo sebou, že obec ta musí ze svého nésti i výlohy, jež vznikly ošetřováním a léčením jeho v nemocnici. Neboť pojem izolace nemocného je již v běžném smyslu rozdílný od pojmu léčení a ošetřování nemocného a v § 7 cit. zák. není opory pro názor, že zákonodárce slovy »Izolace nemocných« rozuměl a vyjádřiti chtěl, že pod pojem izolace spadá i léčení a ošetřování nemocného. Svrchu uvedená úvaha o účelu a cíli ustanovení hlavy II. cit. zák. svědčí o opaku.

Dospěl tedy nss k názoru, že § 7 cit. zák. vůbec nejedná a netýká se ošetřování a léčení nemocného nakažlivou nemocí a že již proto nelze z něho nic dovozovati pro daný spor, ve kterém jde o otázku náhrady výloh za léčení a ošetřování nemocné. Tuto otázku zákon č. 67/13 neřeší vůbec. Není otázka ta řešena zejména ani v ustanoveních, jež citována jsou v nař. rozhodnutí. Neboť § 36 uvádí jen, že ze státní pokladny je hraditi náklady za řadu opatření, jež jsou tam taxative vyjmenována a poslední odstavec uvádí, že stát má chudým obcím nahraditi polovici výloh, které jim snad vzniknou tím, že je třeba opatření podle § 7 (izolace), nebo podle § 8 (desinfekce). Není tedy v § tom řešeno, kdo nese výlohy léčení a není tam ustanovení, že povinna je nésti je obec pobytu nemocného. Nic takového není stanoveno ani v § 37, který vyhrazuje zemskému zákonodárství určití, kdy strany jsou povinny nahraditi obci náklady spojené s opatřeními dle tohoto zákona. Z ustanovení § 43 odst. 2, že obec činí opatření podle tohoto zák. v působnosti přenesené, neplyne zřejmě nic pro dnešní spor.

Neupravuje-li však zákon č. 67/13, jehož se nař. rozhodnutí k odůvodnění svého výroku jediné dovolává, vůbec otázku náhrady nákladů, spojených s léčením a ošetřováním osob třeba i nakažlivou nemocí onemocnělých, pak ovšem nemohl žal. úřad spor, který se týkal nákladů léčení a ošetřování, rozhodnutí podle tohoto zák. vyslovil-li, že st-lka je povinna nésti ony náklady proto, že jde o případ § 7 cit. zák., posoudil věc právně mylně a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.583.

Zdravotnictví: Výnos býv. místodržitelství v Čechách ze 17. dubna 1915 č. 22 B 730 ai 1915 o přijímání osob stížených nakažlivou nemocí do pražských nemocnic nemá obsahu normativního, jsa pouhou direktivou rázu administrativního.

(Nález ze dne 31. května 1933 č. 9600.)